

kommende og i mange år er passeret afgiftsfrit, har man ikke ment at burde foreslå afgiftspligt for dem.

Nr. 3. angår sager, der i henhold til lovgivningen om bortbelevne anlægges til opnåelse af dødsformodningsdom, jfr. lov nr. 397 af 12. juli 1946. Afgiften i disse sager er siden loven af 1946 i praksis også beregnet med fast afgift efter retsafgiftslovens § 7. Da der dog har været nogen usikkerhed med hensyn til afgiftsberegningen i de tilfælde, hvor sag anlægges efter lovens § 8, stk. 2, b), (hvor dommen alene har virkning for den her i landet efterladte formue), har man ment, at det bør finde udtryk i loven, at afgiften i alle tilfælde skal beregnes som en fast afgift.

Tages et bo under offentlig behandling på grundlag af en dødsformodning, skal der svares sædvanlig skifteafgift efter kapitel 5.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til retsafgiftslovens § 7 bortset fra, at afgiften, der i dag er 30 kr., foreslås forhøjet til 75 kr. Naar afgiften er fastsat til et højere beløb end i § 3 skyldes det, at en stor del af disse sager er landsretssager, og at optagelsesafgiften afskaffes ogsaa for disse sagers vedkommende. For en række sager af den i paragraffen nævnte art er i forslaget § 12 foreslået hel eller delvis afgiftsfritagelse.

Til § 5.

Paragraffen, der er ny, omhandler afgiftsmæssig kumulation. Det er en selvfølge, at en afgiftsmæssig kumulation forudsætter, at kravene kan forenes processuelt, jfr. herved retsplejelovens § 249 og § 250.

I stk. 1 foreslås det, at man, hvor søgsmålet omfatter flere krav, for hvilke afgiften beregnes som en værdiafgift efter § 1, skal sammenlægge kravene, hvad enten der er tale om objektiv kumulation (forening af flere materielle retskrav mellem samme parter under én sag) eller om subjektiv kumulation (forening af flere krav tilkommende eller påhvilende forskellige parter under én sag).

Med hensyn til fastsættelsen af den værdi, der lægges til grund for afgiftsberegningen, henholder retsafgiftslovens § 6, stk. 4, sig til retsplejelovens regler om værdifastsættelse i relation til kompetencerreglerne. I retsplejelovens § 226 er herom fastsat, at kravene sammenlægges. Efter praksis antages dette dog kun ubetinget at gælde objektiv kumulation, medens man i tilfælde af subjektiv kumulation i almindelighed ikke anser § 226 for

anvendelig, hvorfor kravene betragtes som selvstændige søgsmål, således at afgiften nu beregnes af hvert krav for sig, medmindre der er en sådan samhörighed med hensyn til oprindelsen af det eller de fælles krav, at sagen må betragtes som én sag. Dette har i praksis givet anledning til talrige tvivlsspørgsmål, hvis vanskelighed ikke står i rimeligt forhold til den fiskale betydning.

Under hensyn hertil foreslås det ved en positiv bestemmelse at sidestille objektiv og subjektiv kumulation i relation til retsafgiften.

Stk. 2 fastslår, at der, hvor flere krav, for hvilke afgift beregnes med fast afgift efter § 3 eller § 4, indtales under samme sag, svares én afgift på 50 kr. for underretssager og 100 kr., hvis sagen behandles af landsretten. Såfremt retten ikke benytter sin procesledende beføjelse efter retsplejelovens § 286, stk. 2, til at adskille kravene til særskilt behandling og påkendelse, må det anses som et udtryk for, at sagens behandling simplificeres ved fælles bevisførelse og procedure. Det synes her efter rimeligt at nøjes med én afgift.

Stk. 3 omhandler de kumulationstilfælde, hvor der under samme sag indtales såvel krav, for hvilke afgiften beregnes som en værdiafgift, som krav, for hvilke den beregnes som en fast afgift. Her lægges alene den påstand til grund, som fører til den højeste afgift. Reglen svarer til reglen i retsafgiftslovens § 7, stk. 2, dog at kravet om, at påstandene har samme retsforhold til grundlag, bortfalder.

For det omvendte tilfælde, når retten benytter sin procesledende beføjelse efter retsplejelovens § 286, stk. 2, til at beslutte, at et eller flere af de kumulerede krav skal forhandles og pådømmes særskilt, indeholder retsafgiftsloven ingen regler, og det skønnes upraktisk at indføre en regel, om omberegning af retsafgiften i disse tilfælde således, at afgiften blev beregnet af hvert krav for sig.

Til § 6.

Bestemmelsen er for så vidt angår interventions-søgsmål — hovedintervention (retsplejelovens § 251, jfr. §§ 377-381) og biintervention (§ 252, jfr. § 382) — i overensstemmelse med retsafgiftslovens § 10, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2. For så vidt angår ad citationssøgsmål (retsplejelovens § 253) er bestemmelsen ny, også i forhold til udvalgets udkast, men det skønnes rimeligt, at den samme regel gælder for disse søgsmål.

Angående bestemmelsen i retsafgiftslovens § 10, stk. 1, 2. pkt., henvises til forslaget regler om tidspunktet for afgiftspligtens indtræden (§ 11) og om forfaldstiden (§ 62).